

Žalovaní, jimž jako poddůstojníkům v činné službě vojenská správa (pluk, u něhož sloužili) přidělila obytné místnosti jako naturální byt za určitou úplatu, podrželi i po svém vystoupení z vojenské služby za souhlasu téhož orgánu vojenského (velitelství pluku) tytéž obytné místnosti za původních podmínek. O žalobě československého eráru na vyklizení těchto místností rozhodl **s o u d p r v é s t o l i c e** ve věci, **o d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu, dospěv k názoru, že šlo o poměr nájemní.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nehledě k domnělé zmatečnosti nále ve věci jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením jako zmatečné a odmítl žalobu jako nehodící se k spornému soudnictví, neuvedl však důvodů, proč pokládá pořad práva za nepřipustný a dosavadní řízení za zmatečné. Z poslední věty důvodů, že nájemní byty jsou pod ochranou zákona o ochraně nájemníků, lze však souditi, že odvolací soud má na zřeteli § 1 a 4 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. o v ý p o v ě d i smlouvy nájemní. Je-li tomu tak, přehlíží odvolací soud, že se žalobce nedomáhá výpovědi smlouvy nájemní, nýbrž že podal **ž a l o b u** na vyklizení bytu z toho důvodu, že žalovaný používá bytu bez právního důvodu. O tom, zda je tato žaloba odůvodněna, či užívá-li žalovaný bytu na základě smlouvy nájemní — a o to jen ve sporu běží — nemůže býti rozhodováno v řízení nesporném, nýbrž v řízení sporném rozsudkem a nikoli usnesením. Stanovisko odvolacího soudu, že žalovaný užívá bytu na základě smlouvy nájemní, nemůže tudíž vésti ke zrušení rozsudku prvního soudu a celého předchozího řízení, a k odmítnutí žaloby, nýbrž jen ke změně tohoto rozsudku, a k zamítnutí žaloby, když by odvolací soud na základě ústního jednání odvolacího dospěl k přesvědčení, vyslovenému v napadeném usnesení.

Čís. 2279.

Nejde o věcnou žalobu ve smyslu §u 81 j. n., domáháno-li se na osobním a zároveň hypotekárním dlužníku zaplacení dluhu »pod exekucí na zavazenou nemovitost«.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R II 28/23.)

Žalovaní Jan a Hedvika H-ovi přistoupili ke dluhu Aloisa G-a jako spoludlužníci a dali věřitelce v zástavu svou nemovitost č. p. 127 ve W. Žalobu, již domáhala se věřitelka na všech třech dlužnících zaplacení 28.407 Kč do 14 dnů pod exekucí na nemovitost č. p. 127 ve W., zadala na okresním soudě, v jehož obvodě byla zavazená nemovitost. **S o u d p r v é s t o l i c e** vyhověv námitce věcné nepřislušnosti, žalobu odmítl. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku věcné nepřislušnosti. **D ů v o d y:** Prvý soudce vyslovil svou nepřislušnost, ježto ohledně žalovaných Jana

a Hedviky H-ových nebyla se žalobou zástavní spojena dle Šu 91 j. n. žaloba na placení. Názor prvního soudce jest mylným, ježto žalobkyně výslovně se domáhala v žalobě odsouzení obou žalovaných k zaplacení. Dodatek »pod exekucí na nemovitost č. p. 127 ve W.« značí pouze, že bylo zároveň se žalobou o zaplacení uplatněno zástavní právo. Správně měla ovšem zníti žaloba v ten smysl, by žalovaný byl odsouzen, trpěti uspokojení žalobce exekucí na zavazenou nemovitost, neboť to jest vlastním a jediným závazkem hypotekárního dlužníka, jenž, přísně vzato, nemůže byti alternativně přidržen k tomu, by dluh zaplatil. Žaloba měla zníti: »Žalovaný jest povinen, nezaplatí-li jistinu s úroky, dovoliti, by dluh byl dobyt exekucí na zavazenou nemovitost«, to se v praxi vyjadřuje tím, že žalovaný má zaplatiti dluh pod exekucí na zavazenou nemovitost. V případě, o nějž tu jde, možno v dodatku tom tím méně spatřovati omezení na žalobu zástavní, když oba žalovaní manželé prohlášením ze dne 30. ledna 1922 přistoupili ke dluhu žalovaného Aloisa G-a jako spoludlužníci rukou společnou a nerozdílnou, čímž stali se současně dlužníky osobními i hypotekárními.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřiti oprávněnosti. Jak zřejmo z prohlášení Jana a Hedviky H-ových ze dne 30. ledna 1922 a jak správně uvádí rekursní soud, přistoupili tito k zažalovanému dluhu Aloisa G-a jako spoludlužníci nedílnou rukou a stali se tím osobními dlužníky žalující firmy. Tato domáhá se žalobou zaplacení 28.407 Kč 30 h na všech třech osobních spoludlužnících a omezuje v návrhu vůči Janu a Hedvice H-ovým svůj exekuční nárok na nemovitost č. vl. 127 ve W. Tím neuplatňuje zástavního práva ve smyslu Šu 81 j. n., nýbrž prohlašuje pouze, že, dojde-li po vydání rozsudku k exekuci, omezí tuto na uvedenou realitu. Nejde tedy v tomto případě o věcnou žalobu ve smyslu Šu 81 j. n., nýbrž o osobní žalobu na zaplacení 28.407 Kč 30 h, která dle Šu 49 čis. 1 j. n. k příslušnosti okresního soudu v K., jelikož hodnota sporného předmětu jest vyšší 5000 Kč, nepatří. Proto okresní soud není příslušným ani k projednávání o žalobě proti třetímu žalovanému Aloisu G-ovi.

Čís. 2280.

Honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912, čis. 5 z. zák. na rok 1914.

Rozhodčí soud není příslušným pro žalobu toho, komu byla způsobena škoda, na obec, jež honitbu pronajala.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R II 29/23.)

Žalobce domáhal se žalobou náhrady škody, způsobené zvěří, na obci, jež přenechala sice právo honitby L-ovi, vzala však na sebe povinnost ku náhradě škody, způsobené zvěří. Žalovaná obec namítla ne-